

Broeders en zusters in Christus,

In deze herfstmaand november kleurt de natuur geel, rood en bruin en sterft ze langzaam af. Het doet ons automatisch denken aan ons eigen broze en sterfelijke bestaan. Vandaag op 2 november staan wij stil bij leven en dood. Heel in het bijzonder denken we aan onze overledenen van het afgelopen jaar en aan alle andere overledenen die wachten op de verlossing door God. Met heimwee en pijn in het hart denken we aan de geliefden die we moeten missen; ze laten een leegte achter. Het is stil zonder hen. Hoe zou het met hen zijn? Zijn ze aangekomen op hun eindbestemming bij God, waar ze nu gelukkig zijn, of niet? We weten het niet want we kunnen hen niet meer persoonlijk zien of spreken. De herinnering aan hun leven, hun woorden en daden zorgt voor vele emoties in ons hart. Enerzijds is er dankbaarheid voor de mooie momenten, anderzijds is er verdriet vanwege hun afwezigheid. De afgelopen periode was bovendien heel intens en heftig, omdat we in vele gevallen maar beperkt en in kleine kring afscheid konden nemen.

Te midden van al onze gedachten en emoties horen we het woord van God met het verhaal van de Emmaüsgangers. Het is een verhaal dat ons kan leren om te gaan met het gemis van geliefden. De Emmaüsgangers hebben moeite met het sterven van Jezus. Ze denken dat het met de dood van Jezus allemaal gedaan is. Hun mooie toekomstdromen lijken verder weg dan ooit. Met lood in de schoenen en zonder enige hoop keren ze terug naar de plaats waar ze vandaan komen. Ze hoopten dat de woorden en daden van Jezus het leven zouden veranderen, maar tevergeefs: hun grote Meester is niet meer.

Ook wij hebben het moeilijk als we zonder onze geliefden verder moeten leven. We kunnen hun niet meer om raad vragen, niet meer gezellig verhalen vertellen. Het is stil geworden. We worstelen met de dood. Daarmee omgaan, is een hele opgave. Is er een leven na de dood?

In het evangelie trekt er plotseling een vreemdeling met de Emmaüsgangers mee. Hij geeft hun inzicht in alle teksten uit de H. Schrift over de Messias, die moest lijden en sterven en weer levend worden. Even krijgen ze weer hoop maar zij hebben nog niet in de gaten dat het Jezus zelf is die met hen meetrekt. Pas als Jezus de woorden en gebaren van het Laatste Avondmaal herhaalt en dan plotseling verdwijnt, ontdekken ze dat Hij leeft en verzezen is uit de doden. Daarmee zien ze in dat God reddend optreedt en dat er een leven is na de dood want Jezus is als eerste Mens ons daarin voorgegaan. Op een andere wijze, als Verrezenen, leeft Jezus verder maar Hij blijft met ons verbonden in het sacrament van de H. Eucharistie.

Het geeft ons christenen vanavond hoop te weten dat het leven verdergaat. Wij geloven dat God zich ontfermt over onze geliefde overledenen, en we hopen hen eenmaal terug te zien in de eeuwigheid.

Dat God een reddende en bevrijdende God is, dat beschrijft de profeet Jesaja in de eerste lezing. Met een vurig verlangen kijken we uit naar dat grote moment van de voltooiing van de schepping, waarbij wij bij God in het Koninkrijk der hemelen mogen thuiskomen en Hij voor ons een gastmaal zal aanrichten. In het Nieuwe Jeruzalem, de stad van God, zal Hij de tranen van alle gezichten afwissen en zullen wij verheugd zijn over de redding die God heeft gebracht.

Moge deze gedachte ons bemoedigen en helpen om onze geliefde overledenen toe te vertrouwen aan de handen van God. Ook al zien we hen niet meer, wij geloven dat we over de grens van de dood heen met hen verbonden blijven.

U allen wens ik in de komende tijd veel sterkte toe. Mogen onze geliefde overledenen door de barmhartigheid van God nu rusten in de vrede van de Heer. Amen.